

Farvel til en smilende præst

Når man mødte Viggo Kanding hos Mulle, smilede han altid.

Ligegyldigt om han var på vej fra at øve som organist i Domkirken eller senere til et eller andet præst job.

Viggo virkede som altid som en flink og rar mand, selv om han også havde sit at slås med i forbindelse med forskellige menighedsråd osv.

Det indtryk står tilbage nu af hans mange års virke i Roskilde området, efter at han pludselig er død i en alder af 68 år.

I en levnedsbetegnelse, han selv forfattede i anledning af, at han i 1993 blev fuglekonge i Roskilde, skriver han om sit nære tilhørsforhold til Domkirken.

Sammen med sin far kom han allerede i en alder af fire år med op i tårnet og da en uopsættelig trang kom over den unge Kanding måtte han lade vandet ud af vinduet, hvilket

fik forbi passerende til undren at spejde mod himlen.

I 1972 tog Kanding kanto-reksamen fra Det Kgl. Musik-konservatorium og blev derefter organist i 14 år ved Domkirken, hvor han både spillede på søgne- og helligdage ved gudstjenester og koncerter. Han var i mellemtiden også debuteret som solist.

Under sit arbejde i musik-kens tjeneste fik han 'tiltagende presbyterofobi' (lede ved at høre på præster), har han selv berettet.

Logisk nok læste han så selv til præst og havde flere forskellige embeder, før han fra 1995 endte i Reerslev Sogn øst for Roskilde.

Kanding var en udmærket musiker og en fremragende taler, der havde en passende bemærkning til alle lejligheder. F.eks. huskes hans sørgmuntre tale ved begravelsen af den legendariske Roskilde-journalist, Arne Jensen, fort-

sat. Den var nøjagtig lige så lun og alvorlig som det liv, der blev omtalt.

Hans eget liv var ikke altid lige let. Til gode venner kunne han godt betro sig om de besværligheder, der mødte ham i hverdagen i Reerslev Præstegård.

I Domkirkebyen, hvor han virkede det meste af sit liv, vil Viggo Kanding ikke mindst blive husket for sine store evner til at indgå i det sociale liv, enten det nu var i fugleskydningsselskabet, i klørsjavs eller andre vigtige sammenhænge.

tk

Viggo Kanding var bl.a. et fremtrædende medlem af Roskilde og Omegns Fugleskydningsselskab og nåede også selv at blive fuglekonge i 1993.

(Foto: Erling J.)

Mindeord

Sognepræsten og domorganisten Johan Viggo Kanding Øhlenschläger døde pludselig den 9. juni i sin præstegård i Reerslev ved Roskilde 68 år gammel, få måneder før han skulle være gået på pension og være flyttet tilbage til Roskilde, som han ankom til som et-årig i 1944 og blev et sandt bysbarn af.

Selv titulerede han sig altid som 'landsbypræsten'. Han yndede at spille beskeden. Det havde han råd til, for han var udstyret med usædvanligt rigt evner, både som musiker, teolog og som menneske.

Han yndede også at spille morsom mand, og hans humor og selvironi var både dyb og bidende som hos hans forbillede Gustav Wied. Viggo Kanding var med til at gendanne Gustav Wied selskabet i 1983. I det hele taget var Viggo altid med, aldrig i forreste række, men altid som bærende kraft.

Viggo var med i hjemmevernet. I ti år var han Hjemmevernsdistrikt Roskildes Musikkorps' dirigent. Han har siddet i bestyrelsen for Roskilde Borger-, Håndværker- og Industriforening og i Roskilde og Omegns Fugleskydningsselskab, og han har kæmpet for Roskilde om Sjællandsmesterskabet i kortspillet sjavs.

Hverken i sjavs eller i livets andre seriøse udfordringer

overspillede Viggo sine kort. Af natur var han en anelse distræt, men altid lyttende uden selv at være tavs og næsten sokratisk i sin samtaleform. Ingen påduttet, men altid generøs med sin viden og indsigt til fri afbenyttelse.

Lige siden hans far forærede ham Kierkegaards samlede værker, var denne tænker hans store passion. Det er blevet til både artikler og foredrag og en bestyrelsespost i Søren Kierkegaard Selskabet.

Viggos største passion har dog været musikken. Han udgik fra solistklassen ved Det Kgl. danske Musikkonservatorium i 1975 med orgel som sit instrument, og var indtil 1986 organist ved Roskilde Domkirke.

Men så kunne han, som han selv yndede at udtrykke det, ikke holde ud at høre præsterne prædike, og valgte derfor at blive præst. Som sådan fungerede han ved siden af sin musikalske virke - for nu igen at citere ham selv.

Kanding havde nemlig en omfattende koncertvirksomhed og har udgivet albums sammen med Knud og Gorm Hovaldt. Også Jazzen var han i berøring med, og så akkompagnerede han operasangerinder fra nær og fjern. Det kom i høj grad sognet til gode at have så musikalsk en præst. For sognebørnene i Reerslev var Viggo

kanding også landsbypræst i ordets egentlige betydning, nemlig som den præst, der foruden at forkynde det glade budskab, også tog vare på sognebørnenes kulturelle dannelse og sociale liv.

Tidehverspræsten Viggo Kanding var en dejlig trælunden vilje. Han foretrak syndernes fællesskab fremfor de helliges samfund. Han er kendt af Gud og hvermand i Roskilde og vil i fremtiden træde ind blandt andre legendariske skikkelser i de vandrehistorier, som byen henter sin identitet fra.

I 1994 døde hans første kone, og Viggo henlevede en rum tid som ombejlet enke-mand. Længe troede vi at Kierkegaard-eksperten ville springe Kierkegaards etiske stadium, ægteskabet, over og gå direkte fra det erotiske stadium til det religiøse, men så mødte han advokaten Karin Møller, som han i 2008 delte navnet Øhlenschläger med.

På You Tube kan man se en lille film, hvor Viggo Kanding i februar i år fortæller om sit liv. Han siger bl.a.: 'Den væsentligste begivenhed i mit liv var, da jeg i 1993 blev fuglekonge. Alt andet var blot spæde tilløb og oftest forgæves anstrengelser.'

Samtidig fortæller han også, at han ser frem til at blive pensioneret, så han kan flytte tilbage til sit elskede Roskilde.

Kandings motto var: 'Syndernes fællesskab fremfor de helliges samfund'. (Foto: Erling J.)

Synd for Roskilde og for alle os som kendte ham, at det ønske ikke skulle gå i opfyldelse.

Museumsdirektør
**Frank Birkebæk, Roskilde
og Arno Victor Nielsen.**

Mindeord

Vi vil savne Viggo meget.

Præsten, organisten, entertaineren og livsnyderen Viggo Kanding er desværre ikke blandt os mere.

Han vil blive savnet af rigtig mange i Roskilde og Reeslev, hvor han havde sit daglige virke som sognepræst.

Jeg lærte ham at kende på Roskilde Realskole, og har haft meget med ham at gøre i mange sammenhænge i byens liv.

Sidst i Roskilde Realskoleforening, hvor han var et stort aktiv omkring vore arrangementer.

Altid var han klar til at give et nap med ved festlige lejligheder, og specielt var indsatsen markant i forbindelse med foreningens 75 års jubilæum i 2005, hvor han var ansvarlig for hele underholdningen på festdagen. Dels skulle han samle så mange som muligt fra de tidligere skoleorkestre, og det blev gjort til to flotte koncerter.

Ydermere blev festen clou, nogle skønne kvindelige operasangere fra Det Kongelige Teater præsenteret til stor begejstring for festdeltagerne og naturligvis med Viggo ved flyglet i Guldaldersalen.

Viggo var fast pianist ved de årlige jubilæumsfester og han

var også revisor i foreningen i mange år.

Hans umiddelbare glæde, ved at være noget for andre, var smittende, og vi vil savne ham meget fremover.

Jeg husker ham også fra mange kirkelige handlinger, hvor han bl.a. kunne gøre et bryllup til en rigtig nærværende festlighed, som det også skal være, men også fra bisættelser, hvor han i den grad forstod at give alle et stærkt minde om oplevelser med afdøde, ved en oftest trist begivenhed.

Nu skal vi sige farvel til Viggo alt for tidligt, og vi vil minde han med ære og respekt, og hvor vil vi savne ham ved livets glade stunder, som han altid satte sit positive præg på.

Det var svært ikke at fælde en tåre, da vi fik nys om Viggos bortgang, og det bliver svært igen den dag, vi skal tage endelig afsked.

Vore inderligste tanker går til hans nærmeste i denne svære stund.

Æret være hans minde.

Ole Rasmussen
Roskilde Realskole-
forening.